

PROSTOR

březen - duben 2018

Muzicírování

aneb kdy si rodiče mohou zahrát se svými dětmi

Od začátku se na naší ZUŠ Jára Cimrmana stal nově součástí estetické výchovy s názvem Tykadýlka zaměřené na pětileté děti předmět MUZICÍROVÁNÍ dětí s rodiči. V jeho rámci docházejí pětiletí předškoláci jednou týdně do ZUŠ v doprovodu rodičů. První půlrok byl koncipován tak, aby se pro děti jejich seznamování s hudebními nástroji stalo zábavnou hrou. Děti provázely paní učitelka Zuzana Puchelová (strunné a smyčcové nástroje), paní učitelka Dana Stará (klavír a klávesy) a také pan zástupce Bohumil Polívka (dechové nástroje, bicí a akordeon). Děti byly rozděleny do skupinek, ve kterých byli spolu s nimi i jejich rodiče. Postupně si všechny děti vyzkoušely vše, co jim bylo nabízeno a rodiče nejen mohli být po celou dobu výuce přítomni, ale mohli se i aktivně zapojit. V lednu byla tato část uzavřena ve františkolázeňském divadle při společném „muzicírování“ dětí s rodiči.

Až na jednu jedinou výjimku ostatních 12 rodičů hodnotilo Muzicírování jako přínosné. Od února 2018 již děti docházejí individuálně na konkrétní nástroj, který si zvolily.

A co na to říkají sami rodiče? Paní Průšovou se synkem Adamem jsme oslovili přímo ve škole.

Více na str. 2

Učitelé ZUŠ s rodiči se na závěrečné muzicírování stylově oblékli: zleva „Skot“ pan Stanislav Doležal, uprostřed „Bavorák“ pan zástupce ředitelky Bohumil Polívka, vpravo „Chod“, druhý z muzicírujících rodičů pan Prais.

KOMENSKÝ A MY- naše dvě redaktorky se probojovaly do celostátního finále

Nejen žáci hudebních oborů dosahují tradičně úspěchy i v celostátních soutěžích. Po loňském úspěchu žáka oddělení tvůrčí psaní Filipa Skribka, letos do stejného ústředního kola již 16. ročníku celostátní soutěže „Komenský a my“ postoupily dvě žákyně tohoto oddělení, a to **Kateřina STÁRKOVÁ** a **LE Hoang Hoa Mai (Mika)**.

Více na str. 3

Na snímku je zachycena příjemná atmosféra společného „muzicírování“ dětí a jejich rodičů v Divadle ve Fr. Lázních.

**Paní Lenka
Průšová, ma-
minka pětiletého Adama:**

„Moc se nám to líbilo. Osobně jsem byla velice mile překvapena rozmanitostí nabídky vyzkoušet si nejrůznější nástroje

a vyzvedla bych také přístup učitelek a učitelů k takto malým dětem. Myslela jsem, že jsou zvyklí pracovat s již staršími dětmi, a že si s předškoláky, kteří jsou přece jenom ještě malí a hrají nebudou vědět tak dobře rady. Ale oni dokázali, jako například pan Bohumil Polívka, naprosto přirozenou, pro děti zábavnou formou, ty malé neposedy zapojit a získat. Třeba formou pohádky o notičkách, které šly do lesa, kde si hledaly postýlky podle své velikosti... Doporučila bych tohle „muzicírování“ i dalším rodičům předškolních dětí.

Prý bylo moc pěkné společné vystoupení v divadle, kterého jsme se ale bohužel nemohli zúčastnit.

Náš Adam si nakonec úplně sám bez rodičovského doporučení vybral trubku. Zkusila jsem si na ni zafoukat také, a hrozně mě překvapilo, jak je těžké na tomhle nástroji vyloudit tón. Adam je na to hrdý, teď se už učí hrát na trubku ve třídě pana učitele Miroslava Fejfara.

A Adam? Ten se jen tulil k mamce, usmíval se a přikyvoval. Ano, přesně tak to bylo a je.

Další z rodičů nám pak odpověděli mailly zaslané všem položené stejné otázky:

Paní Blanka Brožková s dcerou Terezkou Brožkovou (6 let).

1. Znali jste už dříve víceoborovou Estetickou výchovu „Tykadýlka“ pro 5 leté děti z MŠ, která se na ZUŠ vyučuje? Jak jste se o předmětu „Muzicírování“, který se v rámci Tykadýlek vyučuje, dozvěděli?

Starší syn už v předškolním věku navštěvovat tak zvaný Experiment. S dcerou jsme to zopakovali.

2. Přihlásili byste svého potomka i bez tohoto projektu do ZUŠ?

Ano.

3. Jaký nástroj si vaše dítě vybralo? Byla to jeho volba nebo jste si představovali pro své dítě něco jiného?

Flétnu. Volba byla jasná, i kdybychom neprošli Tykadýlky.

4. Jak se vám líbilo, že jste se mohli jako rodiče do výuky zapojovat? Mělo to nějaký vliv i na váš vztah s dcerou (synem) doma, zkoušeli jste společně něco, co se ve škole naučil(a)?

Jsem ráda za aktivně strávený čas s dcerkou, nicméně myslím, že účast rodičů přispěla k tomu, že děti se

předváděly a neposlouchaly tak, jako kdyby tam byly samy.

5. Jak hodnotíte přístup učitelů k tak malým dětem? Báječný. Doufejme, že je to stejné i bez přítomnosti rodičů...

6. Jak se to líbilo vašemu potomkovi?

Dcera byla spokojená a do „lidušky“ se vždy těší.

7. Jak hodnotíte závěrečný společný koncert v divadle?

Nezúčastnili jsme se bohužel kvůli nemoci.

xxx

Paní Michaela Kokešová se synem Maxmiliánem Korčákem (6 let)

1. Ano znali jsme kurz pro 4-5 leté děti. Od paní ředitelky, při přihlašování do dalšího ročníku experimentu pro 5-6 leté děti.

2. Nejspíše ano.

3. Akordeon. Po společné domluvě jsme se rozhodli pro akordeon.

4. Ze začátku jsme nevěděli, co od toho čekat, ale po společných hodinách jsme byli určitě spokojeni. Ano, určitě při hře na různé nástroje jsme si to zkoušeli i my rodiče doma, dále pak společné trénování a cvičení na dosavadní nástroj.

5. Velmi kladně, přístup výborný, nejen k dětem, ale i k rodičům.

6. Každý čtvrtek se syn těšil na hodinu výuky. Těší se ze cvičení, a do budoucna z toho, že třeba si bude umět zahrát nějakou písničku.

7. Kladně. I když pro mne, jako ne-muzikanta to bylo i malinko stresující. Ale když bylo po koncertě, tak to bylo spíše úsměvné. Ale konkrétně mé rodině, která se přišla na koncert podívat, se to líbilo, což potěší.

xxx

Paní Jaroslava Nedvědová se synem Josefem Praisem (6 let)

1. Estetickou výchovu Tykadýlka jsem znala již dříve, o předmětu Muzicírování jsem se dozvěděla z MŠ Pramínky.

2. Svého syna bych do ZUŠ určitě přihlásila na hudební nástroj, ale o rok později.

3. Naše dítě si vybralo klavír. Původně se nám zamlouvaly housle, protože v rodině už na housle hrál jeho bratr. Po muzicírování jsem si všimla, že si syn doma sám od sebe sedne ke klavíru a hraje si písničky, které si dobře pamatuje i z kroužku muzicírování. Potom náš syn sám řekl, že by chtěl hrát na klavír.

4. Líbilo se mi, že jsem se mohla do výuky zapojovat, byl to náš společný kroužek a také společný zájem. Jsem ráda, že se učení hudebního nástroje mohlo stát hrou mezi rodiči a dětmi.

5. Přístup učitelů byl výborný!!!!

6. Mému synovi se kroužek líbil, bylo mu líto, že už skončil. Těšil se i na kamarády, které uvidí a budou spolu plnit úkoly. Řekl mi, že na klavíru se mu nejvíce „líbí zvuk a různé hrani“. Tím, co řekl asi myslí to, že klavír dokáže zahrát víc tónů najednou.

7. Na koncert jsme se moc těšili a i s horečkou jsem si ho nenechala ujít a byla jsem ráda, že jsme si mohli prožít tento společný rodinný zážitek.

xxx

Paní Iveta Skupienová, matka Magdalény (6) a Terezy Skupienových (6).

1. Ano, Tykadýlka dcery navštěvovaly již loňský rok, kdy se ale rodiče projektu aktivně neúčastnili. O novém modelu jsem se dozvěděla od paní ředitelky v září 2017, kdy jsem byla ve zdejší škole domlouvat rozvrh hodin.
2. Spíše ne. Velmi oceňuji spolupráci ZUŠ s MŠ, což je pro rodiče velmi časově přívětivé.
3. Obě dcery si vybraly hru na kytaru. Byla to plně jejich volba, nezasahovala jsem do výběru.
4. Ano, doma jsme společně opakovaly a zkoušely nové dovednosti. Byl to příjemně strávený čas ve společnosti dcer a ostatních spolužáků a jejich rodičů.
5. Je vidět, že učitelé mají s prací s tak malými dětmi zkušenosti, jejich přístup byl přátelský a nenásilný. Všichni tři vyučující si k dcerám našli rychle cestu, dcery se nestyděly a braly to spíš jako hru a zábavu, než nějaké cílené vzdělávání.
6. Obě naše dcery chodily na "Muzicírování" rády. Obě tvrdí, že si kytaru vybraly, protože na ni hraje jejich paní učitelka v MŠ a děti sedí kolem v kroužku a zpívají. Chtěly by to také umět.
7. Jsme trochu stydlivé povahy a hromadné akce nevyhledáváme. Ale nakonec myslím, že se koncert povedl a užily jsme si všichni i dost legrace.

Takto to probíhalo ve třídách při výuce základů hry (konkrétně na snímku vlevo ve třídě pana zástupce Bohumila Polívky) i při společné zkoušce rodičů a dětí před závěrečným vystoupením v divadle.

Pan Stanislav Doležal – otec Stanislava Doležala ml. (6 let)

1. Syn chodil již od 4 let na výtvarné kroužky, nikoliv však do ZUŠ Járy Cimrmana. O muzicírování jsme se dozvěděli z nabídky v MŠ.
2. Na tuto otázku odpovím ANO, neb jsem tuto ZUŠku sám navštěvoval v letech 1989 - 1995.
3. Trubku. Nástroj si syn vybral dle otcova vzoru.
4. Zapojení se do výuky bylo (myslím pro oba dva) přínosné, vztah jsme zlepšovat nemuseli, ale začali jsme tím pádem další aktivitu, kterážto je pro dítě nutná a prospěšná
5. Jedním slovem „famózní“
6. Nástroj hodně vydrží (není křehký), je to dobře a daleko slyšet a je snadno přenosný
7. Více než pozitivně. Po 18 letech jsem vystupoval na jevišti v divadla Boženy Němcové a syn prvně na prknech, která znamenají svět.

KOMENSKÝ A MY - naše dvě redaktorky se probojovaly do celostátního finále

Dokončení ze str. 1

Pořadatelem této tradiční soutěže je ZŠ Jana Ámose Komenského Brandýs nad Orlicí, kde také celostátní finále proběhlo ve dnech 4. – 5. dubna a o konečném pořadí rozhodly v kategorii B, kde se naše žáčky zúčastnily, výsledky vědomostního testu na téma: Život a dílo Jana Ámose Komenského. Sami porotci přiznali, že otázky byly tentokrát velmi těžké. Kačka ani Mika se tedy sice neumístily mezi prvními třemi, ale ocitnout se ve dvacítce mladých literátů vybraných z více než 300 prací zaslaných z celé republiky je jistě také velký úspěch. Součástí finále byl ještě bohatý doprovodný program směřující k hlubšímu seznámení se s odkazem tohoto velkého, světově proslulého českého pedagoga.

Kačka Stárková a Mika Le byly do celostátního finále vybrány za své literární práce v kategorii B (šlo o kategorii určenou pro žáky druhých stupňů ZŠ a odpovídajících nižších ročníků víceletých gymnázií). V této kategorii byly děti letos vyzvány k napsání zamyšlení na téma Člověk a příroda.

A co vám teď o děvčatech, která jsou zároveň redaktorkami tohoto našeho časopisu prozradíme?

Kateřina (15) žije v malé obci Povodí u Františkových Lázní a studuje na Svobodné chebské škole, gymnaziální větev. Je v kvartě.

Pokračování na další straně

Mika (vpravo) a Kačka (vlevo) před ZŠ J. A. Komenského v Brandýse nad Orlicí. Začalo finále celostátní výtvarné a literárně historické soutěže Komenský a my.

Mika Le (14) bydlí v Aši a studuje na Gymnáziu v Chebu. Je v tercií. Obě dívky jsou současně žákyněmi oddělení tvůrčího psaní na ZUŠ Františkovy Lázně. Obě patří rozhodně nejen k talentovaným, ale i přemýšlivým a velmi pracovitým žákům. O Kateřině můžeme ještě prozradit, že v loňském roce se pokusila se zdarem napsat svůj první román, který její rodina počátkem letošního roku vydala vlastním nákladem. Výtisky byly zatím určeny jen rodině a blízkým přátelům. Tématem této prvotiny s názvem Patříme k sobě je - jak jinak u dívky jejího věku—první láska - ale můžeme za pedagogy školy říci, že je to příběh velmi pěkně a čtivě napsaný. Věříme, že pokud Kateřina vytrvá, můžeme se s jejím autorským jménem v budoucnu potkávat i na pultech knihkupců.

Mika sice na tvůrčí psaní nechodí dlouho, ale ač není rodilá Češka, dokáže svoje myšlenky vyjadřovat hezkou a kultivovanou češtinou.

Finalisté celostátní soutěže se vyfotografovali v Brandýse nad Orlicí u památníku Jana Ámose Komenského. Mika s Kačkou stojí v zadní řadě uprostřed. Mimochodem, Komenský v tomto městečku nejen žil, ale napsal zde i svůj Labyrint světa a ráj srdce.

A zde otiskujeme obě oceněné práce.

Jít za svým snem

Troufám si tvrdit, že k přírodě mám blíž, než lidi, které znám. Možná je to tím, že žiju s rodinou na malé vesnici, ale hlavně je to tím, že v naší maličké obci kromě mě, mého staršího bráchy a kluka ve stejném věku jako já nejsou žádní další mladí. Ten kluk ale tráví veškerý svůj volný čas u počítače doma v teplíčku. Je vlastně mým přesným opakem. On krajinu kolem sebe nejen nepotřebuje, ale možná i nesnáší. Já zase až tolik neholduju počítačům, a proto jsem si tedy krásu kolem užívala a stále užívám sama, samotinká. Nemám si však na co stěžovat. V mnoha případech si líp rozumím s přírodou, než s mnoha spolužáky ve škole. Navíc tam, kde žiji, je krajina krásná. Úpravná pole, která se střídají s výběhy pro krávy, dva romantické rybníky, kde tráví svůj čas kachny a volavky, a taky žáby a jiná zajímavá vodní havěť. A ze všeho asi nejvíc mám ráda zaplavený lom za vesnicí. Mezi poli vede k zatopenému lomu vyjetá cesta. Kdysi tu po těžbě kaolínu zbyla hluboká jáma, kterou časem zaplnila voda. Je celý obklopený stromy a místy neprostupným křovím, hlavně ostružiním. Lom kolem dokola obtáčí úzká prašná cestička, která se místy rozšíří tak, až se z ní stane malý palouček. Na těch si lidé v létě rozkládají ručníky a opalují se tu. Je to tak neuvěřitelně členité místo, všelijak zvlněný terén, že někde normálně uděláte ze břehu do vody krok, a máte namočenou nohu sotva po kotník a jen o nevelký kus dál uděláte stejný krok – a padáte do dvoumetrové hlubiny. Tohle úchvatné místo vypadá přívětivě a lákavě, a současně tak nezkrotně a divoce.

Jednou v létě bylo opravdu velké horko. Všechno ovládnul takový parák, že nikdo z nás už nevěděl, jak a čím se zchladit. Rozhodla jsem zajít do lomu. Rychle jsem se doma převlékla do plavek, přes rameno si hodila ručník a už jsem se těšila na příjemnou koupel. Voda v lomu je totiž i v nejteplejším počasí studená, někdy až přímo mrazí. Vyběhla jsem ze statku a skoro běžela po vozovce lemované vysokými topoly za ves. Pole kolem se pyšnila vysokou zlatavou dozrávající pšenicí. Zvláštní je, že i ve velkém vedru bývá půda kolem lomu vlhká a všude kolem roste mech.

Už před lesíkem jsem si sundala boty a stáhla tričko, u útesu všechno odhodila na zem a skočila šipku přímo do hluboké vody. Páni, to bylo skvělé osvěžení. Plavala jsem z jedné strany na druhou, užívala si čerstvý vzduch a pozorovala, jak se sluneční paprsky odrážejí od hladiny. Lesík kolem zarostlý ostružiním a jinými křovisky nabízel pohledy na krásně se černající plody ostružin. Ach, a tak sladce tu voněly karmínové maliny.

Všude kolem polehávala a posedávala spousta lidí, a já se ani nedivila. Lom totiž leží mezi dvěma vesnicemi, takže o návštěvníky toužících po stejném zchlazení jako já nouze nebyla. A hele. Objevila jsem mezi nimi kluka od nás. Toma. Seděl na největším ručníku vedle svojí mamky a hrál něco na mobilu. Říkala jsem si, co to blbne, proč se aspoň na chvíličku nerozhledne a nepodívá se na to pěkné kolem. Jeho mamka se opalovala v plakách a on vedle otráveně dřepěl v tričku a kraťasech. Nebyl ve své kůži, to bylo znát i na tu dálku. Z toho, co jsem na jeho postoji pozorovala, bylo zřejmé, že tu není dobrovolně.

Vylezla jsem z vody, posbírala si věci a chtěla přejít na druhou stranu ke břehu, kde zůstal ještě nějaký kaolín. Mám moc ráda, když se mi do měkoucké mazlavé hmoty zaboří nohy. Navíc je mi známo, že kaolín perfektně čistí pleť, tak proč si kupovat drahé chemické přípravky v obchodech?

Páni, proč jen jsem byla tak hloupá, že jsem to vzala kolem nich. Jeho máma si mě všimla, posunula si brýle na čelo a zavolala na mě. Stejně jako já věděla, co je Tomovi, a tak se snažila, abych ho vzala sebou. „Podívej, jak se tu nudíš... třeba se spolu víc zabavíte. A polož ten mobil, prosím,“ koukla přísně na syna. Kývla jsem, že jako jo, že se mnou klidně jít může. Byl viditelně vykořeněný, ale neměl na výběr. Mamka mu posbírala věci a poslala ho se mnou. Ani se nesnažil maskovat, jak je našťavaný. Takhle čas trávit nechtěl, vlastně každá molekula jeho těla toužila být doma u počítače. Odmítl cokoli podnikat, nechtěl si ani smočít na kousek nohy, a tak jsem mu na rovinu řekla, že je s ním pořádná otrava. Seběhla jsem dolů ke břehu, odrazila se, zajela pod hladinu a plavala. Pode mnou proplouly ryby, Bylo to skvělé. Sotva jsem se vynořila, Tom se po chvíli objevil a najednou měl snahu mi dokazovat, že nuda s ním není. Doplavál ke mně, funěl a cákal –a asi díky chladné vodě s ním začala být větší zábava. Už nebyl tak otrávený z vedra a začali jsme si povídat.

Nejdřív se mi smál, jak můžu mít přírodu radši než kamarády, ale když jsem mu postupně ukazovala všechny skvosty kolem, vypadal chápavěji. Dokonce ochutnal svou zřejmě první ostružinu utrženou přímo z keře. Procházeli jsem se po břehu. Upozorňovala jsem ho na poletující ptáčky. Na hnědavou ještěrku, která se slunila na kameni. Na zelenou housenku, která pilně okusovala list. Na červeného motýla, který třepotavě přelétával z květiny na květinu... Všechno jsem mu s takovou chutí ukazovala a vysvětlovala, a přitom mi neuniklo, že mě docela se zaujetím poslouchá. Potom jsem mu konečně ukázala tu nejlepší věc, která je tady. Teplý měkký kaolín. Posadili jsme se pod útes a prozkoumávali ho. Tom byl kaolinem zpočátku dost znechucený. Vzal bahno do hrsti a rozplácnul ho o mou ruku. Tím rozpoutal válku. Já mu to hned oplatila, a skončilo to tak, že jsme běhali po břehu mazanými

od vlasů po paty a pořád ho po sobě házeli. A chechtali se. A křičeli. Prosila jsem ho, aby už přestal, pomalu mi totiž docházel dech. Ale on pokračoval. Přece se nevzdám. Se smíchem jsem s posledních sil vyběhla vzhůru do stráně. On hned za mnou s plnými hrstmi kaolínu. Kličkovala jsem kolem stromů, skrývala se za houštím, až jsem doběhla k nízkému útesu. Pod ním byla hodně hluboká voda, do které jsem okamžitě skočila.

Dostala jsem ho. Sedl si na kámen, taky už celý udýchaný. Smál se a nohy mu visely nad vodou. Mě nenapadlo nic lepšího, než ho za ty nohy chytit a do vody stáhnout. Nečekal to. Ponořil se úplně celý – a tentokrát se smála já. Potom jsme dělali ještě spoustu jiných kravin. Klouzali jsme se z útesů nebo se hecovali, kdo vleze do mělčiny, ve které byla při břehu spousta chaluh a řas, ryby se tam schovávaly a bylo to celé neskutečně slizké. Když už jsme byli doopravdy utahaní, šli jsme si na chvíli odpočinout. Měla už jsem úplně fialové rty a zvrásnělou kůži. On byl na tom stejně.

Leželi jsme na ručnicích a kolem nás začal lítat ovád. To jsem nezmínila, že ovádi jsou jediným kazem horkých dnů u lomu. Odháněla jsem ho rukou, ale on se mi za to „odvděčil“ tím, že mě kousnul do stehna. Bolelo to jako čert. Začalo to červenat a kůže mi strašně natekla. Tom se zachoval senzačně. Vzal mě do náruče, došel se mnou ke břehu a namočil do vody. Přitom se mě zeptal, jestli se mi ještě pořád příroda tolik líbí. Chtělo se mi bolestí skučet, ale moje odpověď byla jasná. Ano. Jeden ovád na tom nic změnit nemohl.

Už bylo pozdě. Sbalili jsme si věci a protože Tomova mamka už tady nebyla, vraceli jsme se domů spolu. Cestou jsme si pořád povídali. Byl tak vtipný a upřímný. Rozuměli jsme si snad ve všem, kromě jediného: on preferoval pohodlí u počítače, já krásu a čistotu krajiny.

Tenkrát cestou domů jsme se v tomto směru úplně neshodli. Přesto doufám, že se časem přidá na moji stranu. Věřím, že ho přesvědčím, proč je nutné přírodu chránit. Neumím si představit, že by jednou příroda zmizela. Bohužel, mám obavy, že se to nejspíš jednou stane. Lidí přibývá, města se rozrůstají. A čím je na zemi víc lidí, tím víc spotřebují paliv a elektřiny, a tím víc musí přibývat elektrárny a spalovny. A taky továrny a vůbec stále ohromnější průmyslové zóny, protože lidé chtějí stále víc a víc spotřebovávat nejrůznější zboží. To vše na úkor krajiny, na úkor neporušené přírody.

Zkusím Tomovi znovu otevřít oči. Každý z nás úbytek přírody vědomě či nevědomě podporuje, ale právě proto každý z nás by se to měl pokusit zastavit. Existuje přece mnoho nových vy-

nálezů, jak získávat energii a přitom tolik nezatěžovat přírodu. Existují určitě způsoby, jak vyrábět a přitom se k životnímu prostředí chovat šetrněji. Přála bych si, aby mé děti zažily stejnou přírodu jako já. Je to můj sen a půjdu si za ním! A věřím, že jednou přivedu na tuhle správnou cestu také svého nového kamaráda.

Kateřina Stárková

(Toto vyprávění již v Prostoru vyšlo, ale vzhledem k získanému ocenění jej pro připomínku zveřejňuje znovu.)

O čem jsem přemýšlela na louce

Všichni mají své oblíbené místo, kam si rádi chodí posedět a odpočinout si. Obvykle tam chodívají, když potřebují být sami a nechtějí, aby je někdo rušil.

Mým takovým oblíbeným koutem je louka v sousedství lesa. Je krásná ve všech ročních obdobích. Na podzim jsou pro ni typické teplé barvy, které ve mně vyvolávají pocit štěstí a toho, že se nemusím ničeho bát. Pak jednoho dne listí z okolních stromů zmizí, z temné oblohy se snese jedna bílá vločka, druhá, třetí.... a podzim vystřídala zima. Bílá příkrývka jí dodává zvláštní, takovou čistou chladnou krásu, což ale znamená, že už ji nemohu tak často navštěvovat. Jaro je období, kdy v otvorech, které sílíci slunce vypaluje v bílé peřince, spatřím první jarní kvítky. Na obloze můžu pozorovat, jak se k nám vracejí hejna tažných ptáků a pak se ptáci ve větvích znovu naplno rozkřičí. Zakládají nové rodinky.

Nejkrásnější je ale tahle louka v létě. V tento čas mi dává jedinečný pocit, že v sobě ukrývá magii. Sedím v zelené trávě a poslouchám zvuky ko-

lem sebe. V trávě kvetou hlavně pampelišky, ale také sedmikrásky a jakési hezké drobné květinčky různých barev, které ani neumím pojmenovat. Jedním ze zvuků, které prvně uslyším, je hlasité ptačí čimčarání a zpěv. Stačí se zaposlouchat a zní to, jako kdyby zrovna vytvářeli novou krásnou píseň. Cítím slabý větřík, který profukuje přes a mezi stromy a křovisky. Všechno kolem na mne vesele mává svými větvíčkami a listy. Když se rozhlédnu, vidím okraj lesa, ve kterém tam někde kdesi v jeho hloubi volně pobíhají srnky a srnci, jeleni a laně. Podívám se do dálky a můj pohled se zastaví o rozhlednu. Stojí pyšně na vyvýšeném kopci. Zrovna k ní míří skupinka turistů. Pro ně je častým cílem. Chodívá jich sem hodně. V duchu se ptám sama sebe, jestli mě také vidí. Náhle cítím, jakoby jakási drobná květinčka nebo pírkó dopadlo na mé rameno. Ale kdepak. Je to jen barevný motýl. Trochu se bojím, abych mu neublížila tím, že se ho dotknu... a mám trochu strach, aby ho dotyk taky nevyplašil a on

neulétl pryč. Přemýšlím, jak by mohl můj život vypadat, kdybych byla motýlem. Mohla bych plout nad loukami jako lehký váněk a vidět svět z jiného úhlu. Ale co když se ocitnu v bouřce? To bych si zase hned přála být znovu člověkem, abych se mohla schovat do tepla a sucha. Motýl musí trpět. Je křehčí než porcelán. Stačí maličko, zlomí se.

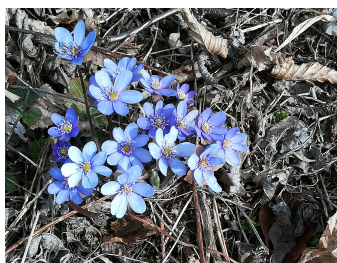
Už není takové teplo, které bylo před chvilkou, i modrá barva oblohy se na obzoru změnila na červenou až oranžovou. Stmívá se. Nevšimla jsem si, že jsem tu strávila tolik času. Je to jako sen, ze kterého se nechci probudit... Stačí ale se zvednout ze země a projít krátkou stezku lesíkem - a jsem zpátky v realitě. V normálním světě, kde zase musím čelit různým problémům. Tak ještě chvilku, malou chvilku si to chci užívat v tomto magickém světě. To je důvod, proč mám ráda svou louku, a to hlavně v létě. Nepotřebuji žádný teplý svetr ani šálu, aby mi náhodou nebyla zima. Jsem tu, abych vnímala jen radost a pocit štěstí z toho, že tam jsem.

Vždy mi přišlo zajímavé, proč takto nádherné místo nikdo nezná. Nikdy jsem tu nikoho nepotkala a cesta sem se mi nezdá ani vyšlapaná. Možná lidé dnešní doby si nedokážou představit, že by jejich město mělo ve své blízkosti stále nějakou louku, která není lidskou činností upravená. Myslím tím, že bych si moc přála, aby si lidé uvědomili, jaká krása je v jejich okolí je a neničili ji.

Když jsem se zamyslela nad naším, lidským vlivem na přírodu, došlo mi, že na ni nepůsobíme zrovna nejlépe. Mnozí z nás vědí, o co jde, vadí jim to, ale očekávají, že to za ně vyřeší někdo jiný. Jenže to, co si myslí, nemusí být pravda. Ekolog je také člověk, jen má jiný vztah s přírodou a má odvahu se postavit mocným zájmům nejbohatších. Dokáže se za přírodu postavit i za ty zbabělce, kteří se vůbec nesnaží přírodu ochránit. Jenomže nemůže v tom zůstat osamělý.

Příroda má svoje vlastní pravidla, kterými se řídí odpradáвна. Jsou přirozenými věcmi, kterými se řídí všechny děje i život sám. Jenomže lidská činnost dnes zasahuje i do těchto zákonů. Po mnoha staletích lidského snažení se změnilo mnoho. Stezky, které vedly z jednoho místa na druhé nejsou vyšlapané a blátivé za deště – dávno je nahradily zpevněné, dnes asfaltové nebo betonové silnice a dálnice. Už nechodíme pěšky a nevyužíváme k dopravě koně tolik jako dříve. Nahradily a dále je nahrazují stále rychlejší a stále pohodlnější auta, autobusy, vlaky a letadla: To, co ještě naši pradědečkové a dědečkové pokládali za nemožné, je pro nás naprosto normální. Všechno se změnilo a pořád se mění. Představte si, jak

to v budoucnosti za 20 let může vypadat – z lesů se stanou pole a z luk nová sídliště, silnice, parkoviště... Půjde-li to tak dál, tak už to nebude možné vrátit. Zůstanou jen vzpomínky a výčitky některých lidí.

Krása přírody spočívá v krajině. Lidé ji upravují ke svému obrazu, aby vypadala lépe. Zakládají zahrady a sady, parky a zelená zákoutí, sázejí květiny a okrasné křoviny. Až natolik by to nevadilo, pokud by jí na druhé straně neničili... Například deštné pralesy se kácují a mění se na pole bavlníků, kaučukovníků nebo olejových palem. Deštným pralesům se přitom také přezdívá „plíce Země“, protože produkují 70% kyslíku celé planety. Představte si, že více jak 7 miliard lidí, kteří dnes obývají planetu, potřebuje k životu kyslík. A potřebují ho nejen lidé, ale i zvířata, rostliny a všechno živé.

Pokud bychom tyto zdroje zmenšili nebo zničili, zničili bychom i své zásoby kyslíku.

A co moře a oceány? Byli jste někdy na pláži brzo ráno? Viděli jste, co tam leželo a kolik tam toho leželo? V noci se hladina moře zvedne a vezme s sebou různé věci, které byly před nějakou dobou do něj vyhozeny. To, co moři nepatří a dostane to, tak nám to vrátí, protože se mu to nelíbí. Mnozí z nás neví, že někde uprostřed oceánu je ostrůvek. Je neobyčejný. Z dálky vypadá, jako kdyby z něj vyrůstala jakási barevná hora. Není to ale žádný kopec, na kterém rostou stromy, je to kopec z odpadků. Všechno, co se vyhodí do oceánu a nepatří tam, se většinou nashromáždí tady. Plast se rozkládá mnohem pomaleji než papír a dřív, než se rozloží, tak si kousky plastu mnoho ptáků a ryb splete s potravou. Sežerou plast – a zahynou krutou smrtí.

Voda je zdroj života. Bez vody bychom dokázali žít jen tři dny. My bydlíme na místě, kde je zatím dostatek vody, a proto si ji nevážíme. Mysleme ale na země, kde musí vystačit jen s malým množstvím pitné vody - a snažme se ji také šetřit.

Mnoho z nás se alespoň snaží třídit odpadky a určitě to pomáhá. Je jistě lepší něco recyklovat, nežli vyhodit někam na skládku, kde to bude škodit okolnímu prostředí, a i nám... Dokonce i já bych mohla začít šetřit vodou, elektrikou a třídit odpadky. Člověk si řekne, že to není povinné, jenže pokud to udělá, bude se cítit skvěle, že udělal něco užitečného pro přírodu.

Nakonec bych chtěla říct, že je důležité, abychom si uvědomili, že pokud ublížíme přírodě, jednou se nám to vrátí. Důsledek nebude jen trvalé poškození, ale možná i něco horšího – a budeme si mo-

Na téma ZVÍŘE

V soutěži vypsané Městskou knihovnou v Chebu uspěli další tři žáci z oddělení psaní

Citujeme z dopisu zaslaného knihovnou:

Dobrý den, vyhodnotili jsme literárně-výtvarný projekt Kde končí svět - téma Zvíře, kterého se zúčastnili i vaši žáci - v literární kategorii. Ocenili jsme tyto děti:

Nguyen Ha My (Pavλίna)

Nguyen Hong Manh (Honza)

Duong Lenka

S přátelským pozdravem

Mgr. Eva Novotná

Stal jsem se zvířetem

Jednoho dne jsem se probudil. Byl jsem doma sám. Rodiče a sestra odešli pomáhat příbuzným na celý den. Vyskočil jsem z postele a ... připadal jsem si o dobrý metr nižší. Byl to divný pocit. Doma jsme neměli zrcadlo, takže jsem se nemohl podívat, jak vypadám. “No co,” řekl jsem si, “asi jsem nějak špatně spal!” Nechal jsem toho a místo snídaně jsem šel ven zakopat si s kluky. Sotva jsem vyšel z domu na ulici, každý se na mě udiveně díval. Došel jsem už ke školnímu hřišti, ale kamarádi si mě ani nevšimli a přitom mě hledali. Bylo mi to divné, celou dobu jsem byl přece před nimi. Promluvil jsem a kluci se konečně na mě podívali. Jenomže místo aby zavolali: “Honzo, to je dost, že jsi přišel,” tak si mezi sebou říkali: “Proč má ten pes na sobě značkovou tašku s míčem?” Vyfotili si mě a potom z hřiště odešli. To už jsem jsem zjistil, že když něco na lidi promluví, tak oni místo slov slyší štěkání. Byl jsem z toho hrozně unavený, nechápal jsem to. Vrátil jsem se domů, abych si odpočinul... Potom jsem se najednou vzbudil. Byl jsem v posteli, bylo ráno a mně se zdálo, že jsem se stal na jeden den psem.

Každé zvíře má své výhody i schopnosti. Je těžké rozhodnout, kterým zvířetem být. Nejnormálnější zvíře je však pro mě pes. Je rychlý, mrštný a někteří jsou chytřejší nežli moji kamarádi. Kdybych byl psem, nemusel bych chodit do školy, plnit své povinnosti, jako například psát úkoly, mýt nádobí a jezdit malým autobusem. Můj den by nebyl obvyklý. Učitelka by si povídala se psem, ve školní jídelně by seděl pes. Pes by šel pěšky domů. Každý

den bych měl k snídani i k večeři psí granule. Bavil bych se logicky se psy a nepoznal bych jiné tvory. Neměl bych asi svého páníčka, což by mi ale vůbec nevadilo, protože bych mohl dělat všechno, co chci. Ale být psem má taky své nevýhody. Například bych nemohl spát v pohodlné posteli, hrát fotbal a vůbec sportovat, povídat si s kamarády, hrát hry a tak dále, a tak dál. Být psem je to dobrý, ale nikdo by vám nevěřil, že jste ve skutečnosti člověk a mnoho mladších dětí se navíc psů bojí. Čím bych být vůbec nechtěl? Nechtěl bych být křečkem, protože bych byl celý den uvězněn v kleci. A taky bych nechtěl být koněm, protože bych měl vždycky výcvik.

Popravdě bych se ale nechtěl stát žádným zvířetem.

Nguyen Hong Manh (Honza)

Zvíře (zamyšlení)

Existují dva typy zvířat. Divoká a domestikovaná. Většina divokých zvířat žije ve volné přírodě, ať v džunglích, horách, v lesích, ve stepích, pouštích, ale i v mořích a oceánech. Některá žijí v zoologických zahradách. V každém případě žijí daleko od nás a s většínou se vůbec nepotkáme. Domestikovaná žijí v našich domovech nebo je chováme ve stájích a chlévech a na pastvinách, pokud se toulají volně, pak se toulají po nočních ulicích.

Já jsem zatím za celý svůj život neměla možnost se starat o své vlastní „domestikované“ zvíře. To ale neznamená, že žádné nechci. Vždycky jsem si přála malého pejska, o kterého bych se mohla starat. Starat se o pejska vyžaduje hodně zodpovědnosti, ale podle mého názoru je to dobrá věc. Člověk se naučí postarat se o jinou živou bytost kromě sám o sebe. Lidé říkají, že psi jsou nejlepší přátelé člověka a já bych chtěla vědět, jaké to je mít někoho, kdo bude ke mně loajální a naslouchat mi, aniž by mne odsuzoval. Bohužel nejsem zatím schopná se v téhle době se o někoho postarat. Chodím do školy. Odcházím brzy ráno a vracím se domů pozdě. A to podle mě by to bylo hodně neférové vůči zvířeti, které čeká hladové a znužené doma samo. Občas je lepší obětovat to, co chceme pro ty, kteří si zaslouží to nejlepší. Mám naději a doufám, že v budoucnosti, až budu starší, budu mít možnost mít svého vlastního pejska a starat se o něj.

Zvířata jsou některými lidmi podceňovaná, jelikož je považují za tvory, kteří nejsou chytrí, řídí se jen nízkými pudy a v ničem se nemohou rovnat člověku. Tihle lidé si však neuvědomují, jak moc jsou zvířata pro nás důležitá. Například někteří psi pomáhají postiženým lidem. Vodí slepce, jsou asistenty pro lidi na vozíku, pomáhají i nemocným dětem nebo starým lidem. Pomáhají hasičům vyhledávat zraněné při požárech nebo přírodních katastrofách. Využívají je i policisté při hledání

výbušnin a drog na letištích. Jiní psi hlídají stáda nebo jsou jen jednoduše na zahradě a chrání náš pozemek. Nakonec jsou tu „obyčejní“ psi, kteří sice nedokážou chránit náš domov, vyhledávat drogy či zachránit člověka z hořící budovy, ale jsou stulení v naší posteli a jsou tu pro nás, když máme pocit opuštěnosti a smutku. A to je víc než dost.

Mnoho lidí ubližuje zvířatům schválně. Netuším, proč to dělají. Netuším, proč mají v hlavě tu myšlenku, že zvířata nic necítí. Netuším, proč záměrně ubližují tvorům, kteří pociťují bolest stejně tak jako my, lidské bytosti. Ale možná vím proč. Jsou to lidé, kteří jsou denně obklopeni nenávistí a zlostí a proto svoji vlastní zlost odreagují na zvířeti krutými způsoby. To proto, že ví že jim zvířata nic neudělají a že se jim nic nestane. Zvířata zbytečně trpí, třeba psi vůbec nechápou, co se děje. Ne proto, že by nebyli inteligentní, ale protože nedovedou porozumět chování člověka, ke kterému cítí náklonnost. Myslí si, že oni udělali něco špatně a neví, že to, co dělá jejich pán, je špatné. Tak trpí bolestí, protože jsou bezmocná a bojí se ublížit těm, které mají rádi.

Dále tu jsou divoká zvířata, která mají sice větší sílu, ale jsou snadno zranitelná. Žijí sama na svobodě v přírodě. Mohou být kdekoliv chtějí. Mohou běhat, jak rychle chtějí. Zároveň se musí postarat sami o sebe a svou rodinu. Musí najít potravu. Musí bojovat o svůj život a nesmí se ničeho bát. Na světě je ale příliš zlých lidí, kteří chtějí to, co mít nemohou. Například proto zabíjí nádherná zvířata, aby mohli mít všechno, co chtějí. Jejich kůži, jejich kožešiny, jejich kly nebo rohy. Ubližovat zvířatům nemusí znamenat jen kopnout do svého mazlíčka doma. Také to může znamenat znečišťování oceánů, ve kterých žijí ryby, které pak umírají. Znamená to kácení a vypalování pralesů, ve kterých mají zvířata svůj domov. Například na světě už zbývá jen poslední samec severního bílého nosorožce jménem Sudán. Zbývá jen krátká doba do doby, než zemře a lidé najednou nyní hledají způsob jak tohle vzácné zvíře zachránit tím, že by se rozmnožilo. Přitom ještě v době ne tak dávno žily v Africe tisíce těchto nosorožců. Z důvodu chamtivosti teď vymírá celý druh. Vybili je lidé kvůli jejich rohům. Je smutné jak si lidé uvědomují své chyby, kdy už je na to příliš pozdě.

Nedá se však říct, že všichni lidé na světě touží po tom mít na sobě kožich ze vzácného tygra nebo nosorožčí roh, a ten navíc jen kvůli pověrám. Naštěstí také většina lidí není takových, aby si jen tak vybíjela svoji zlost na bezbranných zvířatech. V dnešní době naopak větší

na z nás zahrnuje zvířata velkým množstvím lásky, poskytuje jim vhodné domovy a také zdravé jídlo. Chovají se ke svým mazlíčkům jako k části své rodiny. Mnoho lidí si adoptuje opuštěné pejsky, kočky či morčata. Nebo aspoň přispívá nějaké peníze na ochranu zvířecích druhů ve volné přírodě. Jsou tu dokonce i lidé, kteří mají ochranu a pomoc zvířatům jako svoji práci a životní poslání. Čím dál více si lidé uvědomují, jak důležitá jsou zvířata. Nejen fyzicky, ale i psychicky.

Jaký je tedy vztah mezi člověkem a zvířetem? Po tolika myšlenkách, které mne u tohoto tématu napadaly, to stále nedokážu říct. Vždy tu budou dobří lidé, ale také ti, kteří jsou plni nenávisti a chamtivosti. To však platí nejen o lidech, ale i zvířatech. Vždy tu budou zvířata, která jsou naučená ubližovat ostatním.

Nikdo se nerodí zlý. Všichni jsou tím, kým jsou obklopeni. Ale všichni lidé si zaslouží být obklopeni tvory, kteří je dělají šťastnými. A všichni tvorové si zaslouží být obklopeni lidmi, kteří je chrání, respektují, zbytečně jim neubližují a nezapíjejí. Lidé si zaslouží mít ve své blízkosti někoho, kdo je tu pro ně v těžkých časech. Domestikovaná zvířata si zaslouží cítit se v bezpečí, divoká zvířata si zaslouží žít.

Lenka Duong,

Někdy se chovám jako zvíře

Abychom si to ujasnili, jako zvíře se chovám pořád, jenomže co já zmůžu proti zadanému nadpisu. Ale tak zpátky ke mně, protože tohle bude jen o mně, o mně a zase o mně. Takže připravte si horkou vanu, jídlo, závěť, cokoli, protože věřte mi, že takhle znuždění jako teď, jste ještě nikdy nebyli...

Malá, tichá, chytrě vypadající Vietnamka. Ano, taková jsem! Navenek. Uvnitř jsem jenom zvíře s velkou osobností, které neustále řve (už ani nevím, jestli k tomu řvání mám vůbec důvod nebo je to jenom moje rutina). Jo a... a... a mám taky dlouhý vedení. Co se týče té vietnamské části, tak ta stále platí.

A abych se tady jenom nevychvalovala, tak vám řeknu i něco o svých negativních vlastnostech. Sice jich moc není, ale nu což, ne všichni se dokážeme tak rozprávět. Často od ostatních slyším, že jsem egoistka, ale já vím, že se mýlím.

Nepořádnost: Uklidit svůj pokoj (=vše je naházeno do jedné skříně, která je uzamčena, aby z ní ten bordel nevypadl) a mít v něm zase binec během jedné minuty, uznejte, to je jedinečný talent. Říkáte si: „Zřejmě má jenom někde na zemi pohozený papírek, prach na parapetu okna, špínu na podlaze, na které občas uklouzne a smrad v pokoji.“ Ne, to rozhodně ne! Tady nejsme ve škole. Moje podlaha je

čistá a hladká. Pokud na ní upadnu, bude to z údivu, jak moc se v ní lesknu. Všechno bordel je totiž všude, kromě podlahy.

Pokud si myslíte, že své oblečení dávám do skříně, tak to ani náhodou. K tomu slouží postel. Na políčkách, na stole a nočním stolku stojí skleničky a misky, které jsem použila a „zapomněla“ uklidit. A vážení, k tomu největšímu nepořádku se přesuneme do rohu. K mému koši. Vynáším ho, až to uznám za vhodné (=odpadky tam hážu a mačkám je na sebe tak dlouho, až ta celá hromada spadne).

Nejsem „dáma“: Dáma (=slovo mně neznámé). Nikdy mě tak nikdo neoslovil a zřejmě se toho kvůli mým způsobům nikdy ani nedočkám. Samozřejmě tento výraz nemusí být použit pouze jako formální zdvořilé oslovení ve společnosti, ale také jako oslovení, chcete-li se nad někým povyšovat. Například oslovení ze strany mé matky: „Mladá dámo!“

Ano, ani toho jsem se nedočkala, protože je zřejmě škoda tento výraz použít k oslovení člověka jako jsem já (Lidé mi řeknou: „Hej ty!“, a já můžu být ráda.). Tímto se přesouvám k tomu nejméně důležitému, k tomu nejnudnějšímu, k tomu tématu, které nikoho nezajímá a to je...

Chování ve společnosti: Co se týče mých způsobů, jsem na tom opravdu, ale OPRAVDU špatně. Abych byla upřímná, nebýt mojí drahé maminky a jejích „jemných“ upozornění, tak bych asi chodila na každou společenskou akci v teplácích nebo v pyžamu.

Pokud mě pak někdy spatříte v tanečním sále, na něčí oslavě, v restauraci či na nějakém jiném podobném společenském shledání, budu tam kvůli jídlu! S tím souvisí

Nenažranost: V jezení jsem prostě mistr. To, že jsem se nazvala profesionálem neznamena, že to vždy z mé strany nějak pěkně vypadá. Do jídla se pouštím stejně, jako se mamka pouští do mě po návratu z třídních schůzek.

Příbor... Taková zbytečnost. Uvědomme si, že je to jenom ztráta času a také další nádobí, které musíte mýt.

Ubrousek... Stále zůstává vedle talíře, protože proč bych měla stírat zbytky jídla z okolí mých rtů, když je můžu jednoduše slíznout. Je to VELIKÉ PLÝTVÁNÍ!

Takže abych to shrnula, to že mě ještě někdo dokáže nazývat dívkou, zůstává stále záhadou. To, že se svými malými nedostatky stále patřím k lidem, je opravdu zvláštní (děkuji tomu, že mají všichni tak nízké očekávání).

Přemýšlela jsem o tom, že bych si objednala nějakou boudu, ve které budu žít po zbytek svého života. Jenomže už přitom přemýšlení jsem se dost

zapotila a navíc bych se do ní stejně nenastěhovala.

Lenost, to je další negativní vlastnost a hádejte co? Jsem příliš líná na to, abych o ní napsala další odstavec.
Nguyen Ha My (Pavčina)

Kdybych byla zvířetem, byla bych...kočkou

Kočky jsou - podle mě - nejúžasnější savci na této planetě. Existují různá plemena koček: mainská mývalí kočka, siamská kočka, turecká van, sphynx, atd. Každé plemeno je něčím zvláštní: **Turecká van** na rozdíl od jiných koček umí plavat, protože bydlí v blízkosti jezer, kde loví ryby. **Mainská mývalí** se podobá mývalovi. Na siamských kočkách se mi líbí jejich modré oči a ty jsou u koček velmi vzácné. A „nahaté“ kočky plemene **Sphynx** milují alergici na srst.

Kočky mají ale i divoké příbuzné: kočka divoká, leopard, ale i král všech zvířat: „jeho veličenstvo“ lev.

Někteří kočičí velikáni dokážou přežít i pád ze třináctého patra, bez zranění, protože kočky mají dobře vyvinutou páteř, která jim umožní dopadnout na všechny čtyři tlapky.

Kočičí mládě, koťátko, bývá dva týdny po narození slepá a hluchá. Jsou to jen bezbranné miniaturní uzlíčky s velkou chutí na mámino mléko. Na koťátka nesmíme sahat, protože na nich zanecháme pach a maminka by si je už nevzala.

Kočkám se na světle stáhne zornice do úzké šterbiny, naopak v noci se jim zornice rozšíří a díky tomu vidí dobře i za šera.

Kočky mě fascinovaly od malička, a tak jsem rodiče vždycky prosila, ať mi koupí koťátko, ale nakonec mi rodiče žádné nekoupili. Ujali jsme se dvou opuštěných koťátek. Čertík nám sice utekl, ale našel si novou rodinu, u které bydlí a je šťastný. Zůstala nám jen Micka, a když mám Micku, jsem šťastná i já.

Eliška Sloupová,

Turecká Van

Mainská mývalí

Sphynx

Siamská kočka

K mým oblíbeným zvířatům patří králíci

Králíci jsou malí savci čeledi zajícovitých, z řádu zajícovců. Jejich rodový název je králík. Jsou také označováni jako zástupci celkem sedmi rodů. Název králík obvykle vztahuje se ke králíku divokému nebo k jeho domestikované formě králík domácí. Králíci jsou většinou chováni pro maso a pro kožešinu. K rodu králík jsou obvykle řazeni zástupci těchto rodů zajícovitých: Pentalagus amami, Bunolagus monticularis, Nesolagus netscheri, Nesolagus timminsi, Romerolagus diazi, Brachylagus idahoensis, Oryctolagus cuniculus, Oryctolagus cuniculus domesticus, Poelagus majorita.

Někteří lidé ale králíka chovají jako domácí zvířátko. Mezi ně patřím i já.

Mám doma králíčka jménem Dupík. Dupík jsme si koupili někdy loni na konci dubna, protože nám umřela Bublina, náš minulý králík. Dupík má rád mrkev, tvrdý chleba, seno, granulace pro králíčky a taky žere kytky a pije vodu. Někdy vrčí, skáče a kouše, tedy Jednou se dokonce vyčůral na taťku a všichni jsme se tomu moc smáli.

Mám ráda svého králíčka, protože je roztomilý a hebounký. Někdy, když se myje, tak je až k sežrání. Teď mezi zimou a jarem hodně pelichá. Králíky mám ráda, protože jsou milí a hezcí. A nesnáším, když králíky někdo zabíjí a jí!

Natalie Lešková,

Člověk a zvíře

(básnička mimo soutěž)

*Chci vám něco povědět,
neptám se, zda mohu.
Kulatý je ten náš svět,
však blb na každém rohu.*

*Je to pravda odvěká
jestli ne, ať skončím v černé díře,
že bůh, když tvořil člověka,
měl „raděj“ stvořit nějaké to zvíře.*

Šárka Rubášová

Volné, poněkud bláznivé vyprávění

Na tato vylosovaná slovní spojení:

1. hrozivě vypadající rozevřená čelist krokodýla,
2. záhadná postava,
3. velká mastná skvrna na nedělním ubrusu

Jednoho dne jsem chtěl jít do ZOO, které bylo na druhém konci města. Ale po snídani jsem měl na *nedělním ubrusu VEEEEELIIIIKKOUUUU mastnou skvrnu*, která jakoby představovala *záhadnou postavu* v dlouhém kabátě, s kloboukem na hlavě a se zmrzlinou v ruce. Myslel jsem si, že to je jen náhoda, ale mýlil jsem se. Asi po půl hodině cesty (ano, vážení čtenáři, šel jsem pěšky) jsem tu samou postavu viděl u zmrzlináře. Myslel jsem, že mi chce něco prodat. Pak jsem ji ale uviděl ještě asi třikrát. Poprvé když padala hlavou napřed rovnou do stoky. Podruhé jsem ji spatřil, jak jede na veverce v parku. A potřetí seděla na podvozku kolem projíždějícího autobusu. Autobus mířil do ZOO.

Konečně jsem se dostal do ZOO dostal i já. Na to, že to byl jen malý výlet, se udály podivné věci. A v ZOO to rozhodně nekončilo. Sotva jsem vkročil do pavilónu plazů, začaly se dít ty věci. A co jako první nevidím? Spícího aligátora s *hrozivě vypadající* a otevřenou *čelistí* a v ní? No hádejte! V ní stál zase ten samý chlap. Zíral zase na mě tak, jako by mi něco chtěl prodat. To už mi praskly nervy a zařval jsem na celý pavilón: „Nic si nekoupím!!!!“ Pak jsem rozzuřeně na aligátora hodil svoji taštičku na mince.

No, a to je vlastně všechno. Asi takto jsem se dostal do blázince. *Ladislav Sudek*

Zamyšlení na téma

EMOCE

RADOST

Jste jednoduše šťastní. Usmíváte se, smějete se. Každá chvíle je jedinečná.

I úplně prostá věc vás může učinit šťastným. Zrovna se snažíte na něco si ušetřit, ale najednou dostanete chuť na vaše oblíbené sušenky. Ačkoliv jsou poměrně drahé, přesto jdete do obchodu. Rychle projdete regály a raději neprohlížíte, co všechno nabízejí, aby náhodou vaše oko nezaujala nějaká další věc, za kterou byste později utratili. Míříte do uličky se sladkostmi. Zahlédnete červený nápis: „ Akce!“. Přijdete blíž, protože z dálky nepoznáte, o jaký produkt se jedná. A čirou náhodou jsou v té akci vaše oblíbené sušenky. Nadšeně je popadnete a následně bez váhání zaplatíte. Máte radost, že jste vešli do obchodu, jinak byste nikdy nedozvěděli o slevě. Kromě toho máte radost, že jste ušetřili, a při tom si pochutnali. *Niky Pham*

SMUTEK

Je to nepříjemná emoce. Truchlíte. Cítíte se zklamaně. Nic se vám nechce dělat., nic vás nebaví. Všechno vidíte z té horší stránky. *Niky Pham*

RADOST

V dnešní době jsou lidé více depresivní a smutní. Všude kolem jsou lidé, kteří mají zlomená srdce a zlomená duše. Chtějí to vzdát a nevěří v radost. Lidé si stěžují, jak moc nešťastní jsou, ale kdyby se jen rozhlédli okolo sebe a podívali se, uviděli by, jak moc je tenhle svět plný radosti. Nemusí to být jen jedna specifická věc, která nás dokáže udělat šťastnými. Lidé si musí uvědomit, že být šťastný znamená chtít být šťastný.

Radost může být nalezena i v nejrůznějších (a nejmenších) situacích. Radost je, když vstanu brzy ráno a zachytím východ slunce. Radost je, když si dám teplou sprchu a postarám se o své tělo. Radost je, když se učím na test a vím, že to umím. Radost je, když rozzářím někomu usměv na tváři. Radost je, když po vyčerpávajícím dnu zachytím barvy zapadajícího slunce splývající s nekonečnou oblohou. Radost je, když pracuji na svých koníčcích a vím, že se mi povedla má práce. Radost je, když obejmu někoho, koho mám ráda. Radost je, když večerím s mamkou a smějeme se spolu bláznivým vtipům. Radost je, když si na sebe vezmu dobrý outfit. Radost je, když jsem doma sama a tančím v pokoji spolu s hudbou mé oblíbené zpěvačky. Radost je, když si udělám čas a uklidím si pokoj. Radost je, když si přečtu nádhernou knihu. Radost je, když zhlédnu seriál či film pozdě večer. A je mnoho dalších malých věcí, které mně činí šťastnou. Jsou to ty nejmenší detaily, které mi vykouzlí usměv na tváři. Život klade do cesty příliš mnoho velkých překážek, ale vždy jde o to se dívat na malé věci, které nám dají stejný pocit jako slunce splývající s oblohou. *Lenka Duong*

VZTEK

Naštvat nás může cokoliv. Třeba i jen obyčejná maličkost... Jste doma sami. Venku oblačno, silný déšť, mrazivý vítr. A to je skvělý čas udělat si nějakou malou chutnou svačinku. Rozhodnete se pro toast s arašídovým máslem. Vezmete si nuž, dva plátky celozrnného toastu a hledáte ve špízu sklenici s arašídovým máslem. Najdete ji, ale prázdnou...

„Skvělý! Co si teď mám dát?! Samotný toast? To rozhodně ne!“

Tak jste se těšili na to, až si svačinku vychutnáte... Teď je jen na vás, jestli se budete dál rozčilovat nebo jestli zvolíte jinou alternativu. Třeba výtečnou jahodovou marmeládu. A vztek je zase pryč. *Niky Pham*

ZKLAMÁNÍ

Čekáte, až konečně přijde do kin film. Ať už to je pokračování vaší oblíbené detektivky nebo v něm hrají herci, které obdivujete, strašlivě se na něj těšíte. Odpočíváte týdny, dny, hodiny... až si konečně kupujete spíše rezervujete, protože jelikož to je samozřejmě film nový, nebudete sami, kdo se nemůžou už dočkat, aby si zajistili lístek na daný film.

Uvelebíte se na sedadle a už už plní nadšení pozorujete plátno a nedočkavě čekáte, kdy se rozsvítí...

Dokončení na další straně

Dokončení z předchozí strany

Po konci filmu ale vycházíte z kina s úplně odlišnými emocemi. Příběh vůbec nedával smysl, postavy byly klišovité. Prostě blbost. Očekávali jste něco jiného...

Niky Pham

TOUHA PO POMSTĚ

Taky jste někdy měli pocit, že se chcete pomstít? Já ano, a to mockrát. Myslím si, že to také souvisí se žárlivostí... Když jste žárliví, tak nikomu nic nepřejete a jenom byste mu rádi zničili život. Jedinci, kteří touží po pomstě, jsou často ti, kterým lidé hodně ublížili. „Ublížit“ znamená, když někomu zlomíte srdce, vytvoříte v něm pocit samoty, smutku, naštvanosti. Když je smutný člověk o samotě, tak to je velice špatné, protože se mu v hlavě začnou vytvářet plány... Plány, které jsou zlomyslné a odporové. Myslím si, že touhu po pomstě cítí hlavně holky. Důvody? Láska. To je příčina, proč jsou deprese, proč lidé vymýšlejí pomsty a proč lidé páchají sebevraždy. Kluci si někdy neuvědomují to, že stačí říct jedno slovo a můžou holku hodně ranit. Holky jsou citlivé, berou všechno vážně a pak nad tím hluboce přemýšlí. Vždycky, když se začnou cítit v ohrožení, tak začnou myslet velice nebezpečně. Budou si myslet, že vás zklamali, že vás naštvali, že s nimi už nebudete chtít být a potom to přijde. Začnou vymýšlet věci, jen aby vám hodně ublížili. Aby se pomstili.

Aneta Dao

STRACH

Pocit, který z nás každý zažil. Každý měl někdy strach, každý se někdy bál. Někdo se bojí víc a naopak se někdo bojí méně. Taky se liší příčina, protože člověk se může bát prakticky všeho. Z toho vznikají různé fobie, když je strach až moc velký.

Já mám třeba strach z výšek. Samozřejmě mám strach i z něčeho jiného například, že spálím své oblíbené muffiny. Strach je zkrátka široký pojem. Nejhorší je, že strach nás provádí každým dnem. Je hlavní součástí našeho života. Možná si to neuvědomujeme, nebo si to jen nechceme připustit, ale je to pravda. Bojíme se o své blízké, bojíme se, co stane s námi, bojíme se, když se díváme na děsivý film. Když se to tak vezme, bojíme se každý den.

Je jen na nás, jak si necháme strach přerůst přes hlavu. Naš mozek je tak nastavený, čím víc přemýšlíme, tím víc se bojíme. Když si ho necháme přerůst přes hlavu, často není cesty zpět. Nebo alespoň mi zpáteční cestu sami nevidíme.

Pamatuji si, když jsem měla opravdových strach o někoho mě blízkého. Byl krásný letní den. Jela jsem v autě se svojí mamkou. Měly jsme někam namířeno, možná do obchodu, ale stalo se to před rokem a já si takové detaily nepamatuji. Poslouchaly jsme písničky v rádiu, ale ty přerušil zvuk vyzvánění mamčina telefonu. Volal můj brácha Martin. V tu dobu měl být někde na Krajince s kamarády, tak jsme moc nechápaly, proč volá. Mamka zvedla telefon a autem přes hands free se rozlehl Martinův hlas. „Ahoj mammi...“, začal, ale z jeho hlasu bylo cítit něco zvláštního. Něco jakoby se bál nám to říct.

„Něco se děje, Martine?“ zeptala se automaticky mamka a na tváři jí pohlávil znepokojený výraz. „No... jsem v nemocnici.“ vypadlo z něj a mně zděšením vyrazil

dech. V mamčiných očích byl taky vidět strach. Mamka pro jistotu zaparkovala, aby nenabourala. „Asi mám zlomenou ruku,“ vydal ze sebe a hlas se mu chvěl. Mamka hned ukončila hovor a rozjely jsme se k nemocnici. Srdce mi bilo jako o závod a já chtěla hned svého brácha vidět. Měla jsem strach, jestli se mu nestalo něco vážnějšího, protože on si vždycky hrál na hrdinu, a na to, že je vždy všechno v pohodě. Moje mamka musela mít ještě větší strach. Mně šlo „jen“ o brácha, ale jí šlo o dítě. Myslím, že musela zažívat mnohem větší strach než já.

Kačka Stárková

DEPRESE

Lidé, bývají velmi často v depresích. Většinou se jedná o lidi, kteří právě dospěli, je jim něco kolem 20 let. V těchto letech jsou hlavní příčinou zkoušky na koncích semestrů. Většinou si to nechávají až na poslední chvíli a dohánět učení, když je to jeden nebo dva týdny před zkouškou, nestíhají. Ponocují, skoro ani nespí, učí se nonstop—a poté bývají v depresích. Kvůli tomu, často nedokážou ani usnout, i kdyby chtěli. Někteří to řeší prášky nebo pitím alkoholu. Naštěstí existují i lidé, kteří mají kolem sebe podporu. Bohužel v dnešní době jsou i teenageři v depresích, hlavně kvůli lásce.

STRACH

Strach je něco, co se nedá slovy popsat. Každý člověk na světě se bojí, zároveň každý se ale bojí něčeho jiného. Neexistuje však na světě člověk, který by se vůbec ničeho nebál. Bojí se, jenom to před světem skrývá.

Můžeme mít strach ze všeho. Na světě existují lidé, kteří mají strach o ostatní větší, než sami o sebe. Ale samozřejmě existují i opační lidé.

NEPŘÁTELSTVÍ

Vždy se najdou lidé, kteří nám osobně moc nesesednou. Avšak neměli bychom je soudit podle prvního pohledu a prvního dojmu. Naš názor se časem může—ale také nemusí—změnit. Když se dva lidé, kteří se nemají rádi, jenom vzájemně ignorují, to je ještě v pořádku. Ale nejhorší ze všeho je falešné přátelství, plné přetvářky. Ten daný člověk na veřejnosti dělá, že si s vámi moc rád baví, ale za zády vás po-

DOJETÍ

(Rozhovor matky s dcerou)

MATKA: Co jsi dostala z toho slohu, který jsi psala včera večer do školy?

DCERA: Paní učitelka mě pochválila. Měla jsem nejlepší práci ze třídy, a to jsem se tolik bála, že to nebude dobré.

MATKA: A na jaké téma jsi vůbec psala?

DCERA: Měla jsem dělat popis osoby.

MATKA: Koho jsi popisovala?

DCERA: Tebe.

MATKA: Tak mi to přečti, to mě zajímá, co jsi o mně napsala.

DCERA (čte): Moje matka je mi vzhledově hodně podobná. Babička občas říká, že jsme si podobné jako bychom byly sestry. Máma je krásná a hrozně se mi líbí její vlasy. Povahově je trochu jiná než já. Není tak upovídaná a je spíš samotářská. Taky mám ráda samotu, ale nevydržela bych být sama tak dlouho jako ona. Co máme ale společné je, že rády pomáháme lidem. Moje máma pořád někomu pomáhá včetně mě. Každému se snaží být nápomocná. Je to moc dobrý člověk a mám ji moc ráda.

MATKA:.....pláče a objímá svou dceru.

LÍTOST

U pocitu lítosti mě napadá jediné krátká bolestivá větička „Je pozdě.“. Z vlastní zkušenosti, ztratit něčí důvěru je politováníhodná událost, k níž patří mnoho strastných pocitů a obviňování se. Přestože lítost je v této situaci reakce adekvátní, nejednou už bývá pozdě. Když rozbijeme talíř, jednoduchým i když upřímným „Promiň“ se také neslepí. A se srdcem to funguje zrovna tak.

VZTEK

Nemívám pocit vzteku a není pro mě lehké si vybavit situaci, kdy ho obvykle zažívám nebo kdy jsem ho zažila naposledy. Pár minut jsem si věnovala, než mi vytanulo na mysli slůvko „bezpráví“. Nic mi nevádí tolik, jako právě bezpráví a omezování. Z duše nenávidím, když někdo omezuje mě nebo když vidím, že je pácháno bezpráví na jiném člověku, jenž se třeba v dané situaci nemůže bránit, protože je usurpátor například jednoduše ve vyšší pozici a je nutno mít k němu úctu a respektovat jeho rozhodnutí, ať už jsou jakákoli. Ačkoliv působím jako klidný, spíše zamyšlený člověk, myslím, že mou (snad) kladnou vlastností je umění se postavit autoritám, které své nadřazenosti evidentně zneužívají. Nezajímají mě následky mých činů a slov, protože je třeba takovým lidem ukázat, že mezi utlačovanými „kývači“ se najde někdo, kdo nemůže a nebude mlčet. Protože když se jim postaví jeden, ostatní se přidají. Ale než se ostatní přidají, musí do toho někdo se mnou. A v tu chvíli, v tu chvíli mě a všechny mé světa spasitelské tendence pohání vztek vyvěrající z mého nehlubšího nitra. Šárka Rubášová

Proměny v zrcadlovém labyrintu.

Jiné tělo

Hned ze začátku vám musím něco hodně důležitého sdělit: „Ne, nejsem v žádném případě mrtvý. Jenom jsem se jednoho rána probudil v úplně jiném těle“.

Ráno jsem se probudil a měl jsem takový divný pocit. Jako by na tomto ránu bylo něco jiného. Nejprve to bylo normální. Když jsem se konečně e asi po dvou hodinách příjemného přemýšlení o tom, jestli si mám k snídani dát vafle s čokoládou a s vajíčky nebo raději výtečné jídlo zvané perníčky rozhodl rozhlédnout po místnosti, tak se to stalo. Zdálo se mi nejprve, že to není můj pokoj. Naneštěstí jsem ale svém pokoji byl. Říkal jsem si pořád dokola: „Proč být někým jiným? Musíme být sami sebou, ne? Nic se v noci nestalo. Jsem to pořád já...“

Ale ne, dělám si z vás legraci. Ve skutečnosti jsem se to ráno probudil jako gumový medvídek. Bylo velice zajímavé zjištění, že jsem mohl hopkat, ale jen když na mě nikdo nekoukal. Bylo to proto, že jsem jenom sladkost, a ta normálně nehopká. Zkusil jsem dohopkat do kuchyně, ale můj malý bratr mě hodně rychle našel, strčil si mě do plínky, pak mě trošičku ocucal a nakonec mě zblajznul. No, a umřel jsem. Ještě to ráno. Teď to můžete pokládat už za reinkarnaci, protože jsem se probudil znovu, ale jako čokoládový pudink. Žádné hopkání, mohl jsem se jenom trochu vrtět, ale stejně mě nakonec snědl tlustý pán, kterého jsem nikdy předtím neviděl... Pak jsem byl chvíli burger, knedlík ve svíčkové omáčce, nudle v asijském jídle, a dokonce jsem byl i pečený šváb, takže jsem umřel dvakrát..

Šlo to tak za sebou asi rok. A... a pak jsem se probudil zpátky ve svém těle. Bylo ráno, já ležel ve své posteli, ve svém pokoji a měl jsem depresi, jestli se to stalo nebo jestli to byl sen.

Pak jsem se zvedl, šel k počítači a zahrál si hodně her, až jsem na to zapomněl.

Ladislav Sudek

Až tě chytím, tak tě dostanu!

Probouzím se o víkendu v 7:00 do hluku mámina vysávání domu, kterým mě „údajně“ nechtěla vzbudit.

„Panebože, mami, proč musíš vysávat zrovna teď?!“

„Protože jsem jediná v tomto domě, která se stará o domácnost!“

„Ale já jsem ti řekla, že to sama odpoledne udělám!“

„No samozřejmě, to říkáš snad vždycky a dokopala ses k tomu?! Určitě ses na to chtěla vykašlat a přimět mě k tomu, abych to všechno udělala za tebe!“

„A jak? Ani si mi nedala možnost to udělat, když si s tím začala v 7.00!“

„Ranní ptáče dál doskáče!“

„Rozhodně ne to ptáče, které chodí spát ve 3:00!“

A když jsem si myslela, že toto mrazivé sobotní ráno nemohlo být lepší, dozvěděla jsem se, že na mém seznamu povinností není jen úklid. Čekalo mě totiž hlídání dítěte...

Jelikož ani nedokážu uhlídat brambory při vaření, řekla jsem si, že dítě nepřichází v úvahu. Navíc, tato malá stvoření, jsou hlučná, neslušná, dělají nepořádek a neustále jim musíte věnovat svoji pozornost. Na to jsem tu já.

Ale jelikož jsem se chtěla zachovat jako dospělá, promluvila jsem si do duše a uvědomila si, že člověku nepřináší větší radost než malá společnost v domě (Nebýt těch chechtávků, který jsem za to měla dostat, ihned bych z toho vycouvala.), a tak jsem se rozhodla, že se o to děcko dobrovolně postarám... Rozhodně to nemá souvislost s tím, že mě mamka upozornila, že jestli se toho hlídání neujmou, zabaví mi veškerou elektroniku na celý měsíc.

Čas utíkal a já věděla, že se ta zkáza blíží.

Slyšela jsem zvonění a já si uvědomila, že už není cesta zpět.

„Aoj (ahoj)!“ (Hlas tohoto malého ďábla se zdál některým roztomilý, avšak mně přišel děsivý.)

„Zdravím tě dítě, pojď dál.“

Vstoupila do domu a vláčela za sebou hromadu svých plyšáků, což mi přišlo opravdu trapné (oproti těm mým byli opravdu trapní). Ačkoli tato bytost vypadala nevinně, slíbila jsem si, že z ní nespustím oči.

„Crrrrrrrrrr!“

Zazvonil mi telefon, já zalezla do pokoje a začala si psát s přáteli.

O 30 minut později...

Vrátila jsem se dolů, abych šla zkontrolovat to ďáblové sémě a...

„Co to tu proboha děláš?!“ (Voda všude, pánvičky na zemi, olej na lince a koření na rozsypané po celé kuchyni.)

„Touty (tousty).“

Uvědomila jsem si, že náš dům pro toto stvoření nebude úplně nejlepší (a ne jenom kvůli tomu, že jsem právě uklouzla na javorovém sirupu). Rozhodla jsem se, že půjdeme někam, kde je spousta zábavy a kde je to zároveň bezpečné. Půjdeme do ZOO!

Chodí tam spoustu dětí, takže si určitě najde nějaké přátele, tak láskyplná zvířata jako jsou krokodýli, tygři a lvi si zamiluje a navíc si tento výlet budu účtovat za příplatek. A samozřejmě, spousta zaručené zábavy. (Pro jistotu jsem si vzala ibalgin, než jsme společně vyrazily).

„Hele, koukej!“

„Teto, co to je?“

„Jééé, já udělala e-e!“

Ano skvělý to pocit chodit někam s dětmi. Upřímně výlet byl... dobr... celkem... mohl být horší. Ale měli jsme i pár krásných chviliek:

„Koukni, líbí se ti tahle fotka?“

„Ten nosouožeš (nosorožec) má tak velkej uoh (roh).“

„To je můj nos!“

„Ten je úplně obziiií (obří)!“

„Dej mi tu fotku!“

„Fotku u vchodu pjoším (prosím)!“

„Jasně, počkej, to není vchod do ZOO (stála u hrozivě vypadající rozevřené čelisti krokodýla)!“

Ale samozřejmě že tu byly i zase ne tak skvělé chvílky:

„Koupíš mi cukuovou vatu?“

„Ne, před obědem žádný sladký.“

„Koupíš mi cukuovou vatu?“

„Ne!“

O pět minut později...

„Tak slečno, co to bude!“

„Dám si tu modou (modrou)!“ (Řekla jsem si, že těm dětem nemůžeme všechno zakazovat a sem tam je někdy rozmazlovat. Navíc mi vzala peněženku, když jsem telefonovala.)

„Ups!“

„Co se stalo?“

„Pomoc pjoším (prosím).“

„Po-po-počůrala ses?“

„Mmmm... Ne!“

„T-t-t-to druhý?“

„Mmmm... už jo.“

Půjčila jsem jí tedy svou mikinu a obvázala ji kolem jejího pasu. Několikrát si na ni sedla, takže jsem jí pověděla, aby si ji už nechala. Takže výlet i nová mikina za další příplatek. Co víc si přát.

Vrátily jsme se tedy domů, a když jsem si myslela, že se v té půlhodině před příjezdem jejích rodičů nemůže nic stát... Rozhodně jsem netušila, že tahle malá stíhačka dokázala způsobit víc problémů než já za celý život.

„Trísk!“

„Jsi v pořádku?!“

„Jsem v pouádku, se neb...“

„Máma ty růže teprve včera zasadila!“

„Aha, to nebylo na mě.“

„Co se stalo?“

„Udělalo to BUM.“

„Vážně, to je všechno, co mi řekneš?“

„Máš špinavej chodník.“

Zvýšil se mi tep. Srdce mi bušilo ještě rychleji, než když jsem utíkala před mamkou, která se vrátila z třídních schůzek. Funěla jsem tak nahlas, že mi z nosu vycházela pára a už jsem opravdu zvažovala své životní možnosti.

„Být tebou bych už začala ukuízet (uklízet).“

„Ty, pojď sem!“

„Ha, to těžko!“

„Až tě chytím, tak tě dostanu!“

Pavlaína Nguyen

Františkolázeňští výtvarníci vystavují v Senátu České republiky

U nás na západě

Pod záštitou senátora za Chebsko a Tachovsko Mgr. Miroslava Nenutila a Základní umělecké školy Stříbro se již několikátý rok pravidelně koná na jaře v předsálí jednacího sálu Senátu v Praze výstava výtvarných prací žáků Základních uměleckých škol pod názvem U NÁS NA ZÁPADĚ. Již druhým rokem se zúčastňují také žáci výtvarného oboru a keramiky ze tříd paní učitelky Simony Janků (kresba a malba) a paní učitelky Veroniky Černé (keramika) ze Základní umělecké školy Jára Cimrmana Františkovy Lázně. Letošní vernisáž proběhla v úterý 27. března, kdy pro mladé výtvarníky a jejich učitelky vypravila škola autobus. Pozván byl i starosta města Františkovy Lázně Jan Kuchař. Po vernisáži, na které vystoupili žáci hudebního oboru ZUŠ Stříbro a mezzosopránistka Jana Hoffmannová byl pro všechny zúčastněné připraven doprovodný program, včetně prohlídky Valdštejnského paláce.

Se žáky a jejich učitelkami ze ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně se po vernisáži výstavy vyfotografoval jak pan senátor Mgr. Nenutil (na snímku zcela vlevo), tak i starosta města Františkovy Lázně. Jan Kuchař.

NADĚJE

Co je to naděje? Je nepopsatelná slovy, ale zároveň vyjadřuje tisíce slov. Je to neuvěřitelně silný pocit, který dokáže změnit celý náš život. Každý jednou dojde k momentu v životě, kdy se dostane na úplné dno. Ten moment, kdy se cítí, že se ocitl v naprosté temnotě, uvězněn sám v tunelu. Ale naděje... naděje je, když vidíte světlo navzdory tomu nejtemnějšímu tunelu.

Naděje nemusí vždy být optimismus. Naděje znamená, že jste si naprosto jistí. Naděje znamená mít víru. Je to ten pocit v srdci, který nám způsobuje pocit štěstí na krátkou chvíli a myšlenka v mysli, která nám napovídá, že vše na konci bude v pořádku.

Naděje je nádherná. Pokaždé když člověk mluví v naději, tak v tu chvíli je snad ta nejhezčí bytost vůbec. V momentě, kdy já mluvím s nadějí, tak si připadám nejkrásnější. Jsou tu občas náhodné momenty, kdy se podívám na oblohu a zjistím, že naděje je tu neustále,

Mladí výtvarníci z naší ZUŠ si také skvěle vedli v soutěži PAF Tachov, což je mezinárodní soutěž zaměřená na potápění a svět pod mořskou hladinou vůbec. Na snímku zleva Vojtěch Zeiner, paní učitelka Veronika Černá a Filip Kyncl...

A máme další oceněné žáky Podmořský svět

Žáci ze třídy paní učitelky Veroniky Černé (obor výtvarný a keramika) si skvěle vedli v mezinárodní soutěži zaměřené na svět pod mořskou hladinou. Tato soutěž je vyhlašována pro děti a mládež do 15 let, ale je určena i dospělým.

Do soutěže zaslali své práce (malby i keramiku) tyto žáci: Vojtěch Zeiner (12), Filip Kyncl (11), Karolína Škodová (12), Robert Penkert (12), Magdalena Branžovská (11), Daniel Viktor Theis (11) a Jiří Kába (9).

V soutěži byly zvláště hodnocena díla výtvarná a díla keramická. Ze 172 přihlášených si třetí místo za malbu temperou s názvem Žralok odvezl **Vojtěch Zeiner** a rovněž třetí místo v oboru keramiky—za kombinaci keramiky a skla s názvem Mořský koník si do Františkových Lázní přivezl **Filip Kyncl**.

Oba kluci na sebe prozradili, že na keramiku chodí už o mateřské školy, třetím rokem se Vojta i Filip věnují také kreslení.

bez ohledu na to, kolik je tu temnoty. Doufám že, všichni cítí tu naději, která je doprovází. Doufám, že všichni uvidí to světlo na konci tunelu.

Lenka Duong

TOUHA

Touha nebo také přání. Každopádně to chcete. Toužíte po tom. Někdy bývá silnější, větší, takže za každou cenu toho musíte dosáhnout. Může přijít kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv. Prostě náhle, z ničeho nic.

Je krásný sluneční den. Sice se na obloze objevují mraky, slunce pořád báječně svítí a příjemně hřeje. Tak proč nevyužít šance, že je perfektní den, a nevyrazit si na procházku. Vycházíte ven. Kouknete se na oblohu, abyste si znovu potvrdili, jaký hřejivý den dnes je. V tom spatříte na obloze mrak. Nádherně čistě bílý mráček a najednou máte touhu se ho dotknout. Je tak nadýchaný. Vypadá jak perla. Úplně vás vybízí, abyste k němu přilétli a pohládili.

Niky Pham

OPUŠTĚNÁ

Možná ještě brzy,
Možná pozdě je
A zbytečně mi oči slzí
Než se mé srdce prohřeje.

Cítím se sama,
Tak hrozně opuštěná.
Každou vteřinou srdce se ničí,
Já padám na kolena.
Už nejsem ničí.

Ztrácím se v sobě,
A ztrácím svůj svět
Jsem jednou nohou v hrobě
A hledám světa střed.

Já mám jen pocit
-srdce mi buší-
Cít ve mně procít,
Všichni jsou hluší.

Tolik je křivdy,
Věrnosti málo
Možná i méně,
Než se dřív zdálo.

Láska se ztrácí,
Přátelství mizí.
Vzpomínky rychle se vrací
I když jsem doufala,
Že už budou mi cizí.

V srdci mám díru,
A další vznikají mi.
Neztrácím víru,
však došly rýmy.

Šárka Rubášová

KOUZELNÁ LAVIČKA

Tam, kde je ta lavička,
co nese v sobě živou vodu,
povídali jsme si na ní tam
od setmění do východu.

Když tma nám zavázala oči,
když mráz nás srazil k sobě blíž
a my jsme slovy malovali
a hvězdy padaly níž a níž.

Když roztančil jsi moji duši
a vyléčil mé srdcebole,
když léčily mě tvoje věty
- ať jsi řekl kteroukoli.

Když tvůj smích byl mi sladkou hudbou
a symfonií tvoje slova,
když dotek tvůj byl obvazem,
který léčil zas a znova.

Když skončila ta vzácná noc,
když slepili jsme duše své,
na čelo nás líbal vítr
brzy ráno po sedmé.

A až zas láska klesne nám do vlasů
- stačí špetka maličká -
budu zase někdy čekat
tam, kde je ta lavička.

Anna Vondráčková

JÍZDNÍ ŘÁDY

Až moc občas, zdá se mi,
Že moc bolesti a strachu
Panuje u nás na zemi

Že láska je prázdný pojem,
Nikdo už nekouká na city,
Mám takový dojem.

Celým srdcem milovat
Neumí skoro nikdo,
Časem se všechno změní snad.

Slzy padají na polštář,
Nikoho to nezajímá,
Nikdo nepohládí tvoji tvář.

Tak spoléhat se jen na sebe,
To člověka naplní,
Tak dostane se do nebe.

Že to klapě, ty pocity,
Ty falešné bývalí,
Neohlížej se na city
Tak jako neohlíží se ostatní.

Opustí tě,
Tak nic nečekej,
Pak budeš plakat jak malé dítě.

Vztah není napořád,
Je to jen dočasné pobláznění,

Život je jako jízdní řád...
Životní události často mívají
zpoždění.

Šárka Rubášová

Akademie umění a kultury pro seniory

Akademie umění a kultury pro seniory

Akademie umění a kultury pro seniory

Nebojte se začít studovat se svými vnoučaty

Možná jste kdysi chtěli chodit do „lidušky“ učit se hrát na nějaký hudební nástroj, ale nakonec vás jednotvárné „fidlání“ stupnic a etud, zatímco kamarádi si volně běhali venku, natolik znechutilo, že jste s „muzicírováním“ zase skončili... Možná ještě někde v rohu vašeho pokoje stojí piano (nebo jiný nástroj), ze kterého čas od času už jen nostalgicky utřete prach, protože hra na něj ve vaší rodině nenašla pokračovatele. A možná se ve vás touha umět na něco hrát (nebo nebo si něco sám vytvořit z keramické hlíny probudila až ve zralejším věku... Důvodů, proč neumíte na nic hrát (nebo malovat, tančit, modelovat aj.) může být celá řada a dnes už s tím nic nenaděláte. Opravdu? Nikdy totiž není pozdě.

Základní umělecká škola Jára Cimrmana Františkovy Lázně nyní vychází vstříc lidem, kteří si chtějí splnit sny a touhy svého mládí, případně navázat na to, čemu se kdysi učili a co pak v běhu života odložili stranou.

Akademie umění a kultury pro seniory města Františkovy Lázně byla založena z iniciativy pedagogů ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně a je určena jak seniorům, kteří mají chuť se věnovat umělecké činnosti na neprofesionální úrovni, případně občanům blízkým seniorskému věku, například nezaměstnaným či držitelům ZTP, kteří se chtějí podobně vzdělávat v kategorii 55+. Je určena občanům města Fr. Lázně či obcí, které pod město spadají. Příjímá zkoušky se neskládají a jediným kritériem přijetí je zájem o umělecký obor, ve kterém se budou vzdělávat pod vedením kvalifikovaných učitelů ZUŠ. V nabídce jsou hudba (hra na nástroje jako klavír, housle, kytara, klarinet, saxofon a řada dalších), ale také výtvarné umění, tanec a divadlo, včetně možnosti naučit se jevištní řeč či psát vlastní texty. Vzdělávání ve zvoleném oboru bude probíhat formou přizpůsobených individuálních nebo skupinových výuk, seminářů a koncertů. Výuka je rozdělena do dvou pololetních částí, obvykle probíhá jednou v týdně. V průběhu vzdělávání nejsou studenti hodnoceni, nekončí žádnou závěrečnou zkouškou. Je to vše na bázi jejich vlastního zájmu a dobrovolnosti.

Přihlášku ke studiu získáte v kanceláři Základní umělecké školy Jára Cimrmana nebo se můžete přihlásit elektronicky na www.zusfrantiskovylazne.cz, kde také získáte další informace. **Přihlášky je třeba podávat do 31. května 2018.** S výukou zájemců se začíná v říjnu 2018...